

טקס הצהרת האמונים של הנשיא העשירי של מדינת ישראל ראובן (רובי) ריבלין

אלוהינו ואלוהי אבותינו
היה עם פיפיות
שלוחי עמך בית ישראל.

הורם- מה שיאמרו.
הבינם- מה שידברו.
השיבם- מה שישאלו.

עיני עמך - במ תלויות.

בתפילה זאת,
ביראה ובענווה,
אני ניגש
בשמכם ובמצוותכם,
למלא באמונה את תפקידי
כנשיאה העשירי של מדינת ישראל.

אנו מתכנסים כאן היום
כאשר עינינו נשואות בדאגה
אל חיילי צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון
הניצבים בשעה זו דרוכים ונכונים
להגן על אזרחי ישראל,
ביבשה, באוויר ובים.

ובמילותיו של חיים גורי המשורר הצעיר,
אנחנו נושאים תפילה :

"ברכס, ברך יוצאי למלחמה.
ברך נשקם לבל יחטיא,
ברך ביתם.
ברך את זה העם,
את נעריו ולוחמיו,
עד קרב ייתם".

מכאן, מכנסת ישראל,
אנו מאחלים החלמה מהירה לפצועים.
ולכם ההורים, בני הזוג,
האחיות והאחים, החברים והילדים,
שאיבדתם את היקר לכם מכל
במערכה הזאת.
ליבנו נשבר בשברכם,
אנחנו יחד אתכם באבל הנורא
שפקד אתכם.
בבניין ישראל, ננוחם כולנו.

אנו מתכנסים כאן היום לא רק
על פי חוק,
אלא במסר ברור לאויבנו,

לא יכולתם לנו, ולא תוכלו לנו.

בהתכנסות היום, כאן,
אנו מצהירים כי אנו נחוישים
להמשיך ולהגן על סדרי השלטון,
ועל אופייה של מדינת ישראל
כמדינה יהודית ודמוקרטית, דמוקרטית ויהודית בדיבור אחד,
גם בעיתות חרום, גם בעת מלחמה בטרור.

מחבלי החמאס יכולים להתחפר במחילות,
לירות מתוך בתי-ספר,
להשתמש באזרחים כבמגן חי.
אך הטרור
לא יסיג את רגלינו;
לא יחליש את רוחנו;
ולא יפגע באמונתנו בצדקת הדרך.

לידידינו, אנחנו אומרים היום:
איננו נלחמים בעם הפלסטיני
ואין לנו מלחמה באסלאם-
אנחנו נלחמים בטרור.

זהו טרור אכזרי ורצחני
ששם לו למטרה להשמיד להרוג ולאבד
לא רק אנשים,
אלא את האנושיות עצמה.

בעוד אנחנו משתמשים בטילים
כדי להגן על אזרחים,
הם משתמשים באזרחים
כדי להגן על טילים.

ולכן, מיגור הטרור
הוא לא רק מעשה צודק,
אלא הוא מעשה הומאני.

רק מיגור הטרור
יביא להפסקת ההרג
של חפים מפשע,
בשני הצדדים.

-

אני רוצה לחזק את ידי אזרחי ישראל
על חוסנם ואיתנותם.

כולנו נושאים עינינו
לגבורתם העילאית של תושבי קו העימות
המצויים במערכה זאת מזה
שלוש עשרה שנים קשות.

רק בימים האלה,
כולנו מתחילים להבין
את גודל ההתמודדות
שהיא מנת חלקכם יום יום, שנה שנה.

[מכובדי ויקירינו,

ראשי הערים והמועצות האזוריות
של יישובי קו העימות הנמצאים עימנו כאן באולם המליאה.

ראש העיר באר שבע, רוביק דנילוביץ'.
ראש עיריית אשקלון, איתמר שמעוני.
ראש עיריית שדרות, אלון דויד.
ראש עיריית נתיבות, יחיאל זהר.
ראש עיריית אופקים, איציק דנינו.
ראש המועצה האזורית חוף אשקלון, יאיר פרגיון.
ראש המועצה האזורית מרחבים, משה שי חגיגי.
ראש המועצה האזורית שדות נגב, תמיד עידן.
וראש המועצה האזורית אשכול, חיים ילין,
שנבצר ממנו להגיע היום
מאחר והוא נדרש לעמוד לצד מיטת בנו
שנפצע במבצע.]

בסופו של המבצע הזה, נידרש,
לערוך חשבון נפש נוקב על העול שנשאתם לבדכם
(חברתית, כלכלית ומדינית),
בתקופה הארוכה הזאת.
עמידתכם האיתנה לאורך השנים
היא מופת עבורנו.

אדוני הנשיא, שמעון פרס,

לפני שבע שנים,
עמדת על דוכן זה וסיפרת
שלא חלמת להיות נשיא.

חלומי כנער,
כך אמרת,
היה להיות רועה צאן
או משורר של כוכבים.

חלומך, כבוד הנשיא, התגשם.

אתה היית לנו לרועה של תקווה
ולמשורר של חזון.

קשרת את גורלך בגורלו של העם הזה,
ותמיד,
ביקשת להקדים אותו בצעד.

בשמי ובשם העם בישראל,
אני רוצה להודות לך על חיים שלמים,
חיי דור ודור,
שנשאת ועוד תישא בעול העם הזה.

מכובדיי.

שלשה סיפורים,

אני רוצה לספר לכם היום.

סיפור על הקשבה ;
סיפור על שותפות ;
וסיפור על תקווה.

הייתי ילד בן שבע כאשר החל אבי,
מתרגם הקוראן,
לתרגם את סיפורי אלף לילה ולילה
מערבית לעברית.

עמדתי אז
בפתח חדר העבודה
של אבא.

על הקירות מדפים עמוסים בספרים,
שולחנו גדוש ניירות וכלי כתיבה.

אבי ישב רכון על שולחנו
בימינו ערימת ספרים,
בשמאלו גיליונות נייר כתובים בכתב ידו.
כך הוא ישב שם,
כותב ומוחק
בשקט, מהורהר כולו.

אבא, שאלתי אותו,
מה אתה עושה?

רובילה, הוא ענה לי,
אני מקשיב.

בבית אבא ואמא
נשמתי את הרוח האנושית.
ינקתי את המסורת היהודית,
את ההדר והתגר הז'בוטינסקאי.
אך מעל הכול למדתי להקשיב.

למדתי לכבד את אמונתו של האחר,
ולמדתי להכיר בכאבו.

בבית למדתי
שמבלי היכולת להקשיב
נמנעת היכולת ללמוד ;
ומבלי היכולת ללמוד
נמנעת האפשרות לתקן.

כיושב ראש הכנסת,
ישבתי באולם המליאה שעות רבות.
לפעמים מול נואם אחד,
שהשמיע את נהמת ליבו.

לא תמיד היה לי קל.

לא פעם ההקשבה הזאת
עלתה לי במאמץ רב ותוך חירוק שיניים,
לא פעם היא אף עלתה לי
במחיר אישי וציבורי.

באותם רגעים, עמדה לנגד עיניי,
דמותו של אבי.

חבריי וחברותיי, חברי הכנסת.
כל עוד ישבתי כאן,
הייתה לי הזכות להקשיב ולהכריע.

מרגע בחירתי לנשיא,
ניטלה ממני היכולת להכריע,
אך היא נותרה בידיכם.

הכנסת היא מקור עוצמתה וחיוניותה
של הדמוקרטיה הישראלית.
בידכם לחרוץ גורלות,
ולקבוע את עתידו של העם הזה.

אבל,
זכרו- שחובת ההכרעה מותנית
בחובת ההקשבה.
זכרו- כי בהיעדר הקשבה,
ניטל סם החיים מהדמוקרטיה,
והכרעת הרוב עלולה להפוך
לעריצות הרוב.

לכם, אזרחי ישראל אני פונה ואומר,
אבי לימד אותי להקשיב,
הלוואי ואצליח גם אני
ללמוד וללמד הקשבה מהי.

מכובדיי,
הסיפור השני שאני רוצה לספר לכם,
הוא סיפור על המחויבות לשותפות.

הימים ימי מלחמת העולם השנייה,
שנת 1942.
אירופה עולה באש,
יהודיה נטבחים.

בצפון אפריקה מתקדם צבאו
של הגנרל הנאצי רומל
במהירות אדירה,
לעבר תעלת סואץ.

היישוב היהודי בארץ ישראל נתון בחרדה,
עוקב בדאגה אחר הידיעות
המגיעות משדות הקטל של אל-עלמיין.

על מרפסת ירושלמית יושב אבא עם שני ידידיו,
האחד בן למשפחת נשאיבי המוסלמית,
והשני בן למשפחת פרג' הנוצרית.

בידידות אמת הם פונים לאבא ואומרים לו,
ריבלין, לכם אין מה לדאוג,
גם אם הגרמנים יגיעו,
אנחנו נגן עליכם.

אבא, הישיר מבט אל השניים, ואמר:
"מונטגומרי ינצח, אנחנו ננצח,
ורומל יובס.

תקום כאן מדינה יהודית,
ובמדינה שלנו
אני לא אצטרך להגן עליכם-
כי אתם תהיו אזרחים שותפים ושווים."

בשעות הכי קשות,
וגם כנגד כל הסיכויים,
זאת החברה שחלמנו לבנות.

חברה שכל מרכיביה,
חרדים וחילונים, ערבים ויהודים,
וותיקים ועולים,
נושאים יחד באחריות לבניינה,
ולוקחים חלק שווה
בעיצוב דמותה ועתידה.

רבותיי,
חברה שנאבקת ביד אחת על קיומה,
ובידה השנייה חותרת לשותפות, לסובלנות ולשוויון,
נבחנת כאן,
במדינת ישראל.

היא נבחנת לא כאשר אתה מוקף ידידים
אלא כאשר אתה מוקף אויבים;
היא נבחנת לא כאשר אתה נדרש לכבד את האחר
החי עשרות אלפי קילומטרים ממך-
אלא כאשר האחר הזה, הוא שכנך.
כאשר אתה והוא יחד
באותה סירה.

החוסן החברתי שלנו איננו חוק טבע.
גם בעת הקשה הזאת
אסור לנו לעצום עין
בפני קיצונות ואלימות
שהרימו את ראשן המכוער בתוכנו.
עלינו להבין את כוונת שתיקה
פירושה שוויתרנו על החלום;
ששכחנו לשם מה ובשם מה
שבנו למולדתנו.

חבריי, אזרחי ישראל,
הבית הלאומי שלנו
עומד על יסודות מחייבים
של שוויון ושל שותפות,
שבלעדיהם- אין.

זהו תנאי הכרחי לחיינו כאן,
לקיומנו ולעתידתנו.

הלוואי ואצליח גם אני
ללמוד וללמד שותפות מהי.

חבריי וחברותיי.

הסיפור השלישי והאחרון,
הוא סיפור על תקווה.

בשנת תק"ע, 1809 למנינם,
עלתה משפחתי ארצה במצוות הגאון מווילנה
לבנות את הארץ
ולקבל פני משיח.

בלהט הציפייה לבואו
נהגו בני משפחתי לישון
בנעליהם.
דרוכים ונכונים לקראתו,
שמה יגיע באישון ליל.

הם לא זכו לראות משיח בימיהם,
אך מעולם לא חלצו את נעליהם.

הם ידעו,
שגם אם הנס לא יתרחש בדורם,
התקווה לבואו,
הדריכות לקראתו,
הן המחויבות שלהם והירושה שלהם,
לבניהם אחריהם.

שערו בנפשכם, מה היה קורה,
אילו הציונים הראשונים שבנו את הארץ,
שפרצו את החומות, וייבשו את הביצות,
היו חולצים את נעליהם:
אילו היו מפסיקים לקוות,
מפסיקים לבנות
ולסמן את הדרך.

לאורך ההיסטוריה עמדו לצידנו,
האמונה, אורך הרוח,
וכושר העמידה של העם היהודי.

גם בתקופות הקשות ביותר,
(בהן דם יהודי נשפך כמים),
לא וויתרה האומה הזאת,
על תושייה, על יצירה ועל חזון.

כוח היצירה של העם הזה
הוא שפרש מעלינו כיפת ברזל:
לא כדי שנוכל לשרוד,
אלא כדי שנוכל להמשיך וליצור.

מעולם לא וויתרנו על התקווה,
מתוך אמונה תמה,
שאם לא נצליח היום, נצליח מחר,
ואם לא מחר, מחרתיים.
כי היה לנו אורך הרוח להבין
שהמחר המיוחל הזה בוא יבוא.

מעולם לא וויתרנו על התקווה,
מתוך ידיעה שזוהי המחויבות
לדורות הבאים.

להעביר הלאה את התקווה,
להעביר הלאה את האמונה,
להניח את אבני הבניין
ולסמן את הדרך.

הקונגרס הציוני הראשון
הניח את אבני הבניין הדמוקרטיים
למדינה שקמה למעלה מחצי מאה לאחר מכן;
משתתפיו לא זכו לראות בבנייה
אך הם שנטעו את העוז והאמונה בליבם
של חותמי מגילת העצמאות.
הם שסימנו את הדרך.

העם היהודי הוכיח
שהוא רץ למרחקים ארוכים.

אלפיים שנים חיכינו לשוב למולדתנו,
והיום אנחנו יושבים לבטח
במדינת ישראל.
יום יבוא, והטרור החשוך ימוגר מן הארץ.
יום יבוא, ונשב כאן גם בשקט ובשלום זה עם זה,
יום יבוא ויכון שלום בין ישראל ובין כל שכנותיה.

אז כמו היום,
גם בימי הסער ומעומק הכאב,
איננו חולצים את נעלינו.
איננו מוותרים על התקווה
לבנות פה את החברה עליה חלמנו;
נמשיך להניח את אבני הבניין;
נמשיך לסמן את הדרך.

זוהי המחויבות שלנו
לבנינו ולבנותינו;
זוהי המחויבות שלנו
לדורות שיבואו.

"ובטחת- כי יש תקווה"
(נאמר בספר איוב),
הלוואי ואצליח גם אני,
ללמוד וללמד תקווה מהי.

אזרחי ישראל.

עם כניסתי למשכן נשיאי ישראל
בימים קשים אלה
עומד אני בפניכם בענווה
ומתפלל שלא אכשל בתפקידי.

להרבות הקשבה בינינו;
לקדם שותפות בתוכנו;
לטעת תקווה בליבנו, בלב כולנו.

זוהי תפילתי, זוהי משימתי, זוהי שליחותי.

תחי מדינת ישראל.